

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Από τη «Μεγάλη Ιδέα» στην απόλυτη τραγωδία

Μια από τις τραγικότερες σελίδες της Ιστορίας του τόπου μας έμελλε να γραφτεί τέτοιες μέρες του Αυγούστου του 1922, οπότε έληγε η μικρασιατική εκστρατεία. Ο τρομερός απολογισμός της Μικρασιατικής Καταστροφής είναι 50.000 νεκροί στρατιώτες, 75.000 τραυματίες, ενώ κοντά 1.500.000 Έλληνες αναγκάστηκαν να έρθουν ως πρόσφυγες στην Ελλάδα, αφήνοντας πίσω τους 600.000 νεκρούς, θύματα του μικρασιατικού πολέμου και της εγκληματικής εθνικιστικής πολιτικής των κυρίαρχων τάξεων της Ελλάδας και της Τουρκίας. Σε δισεκατομμύρια ανέρχονται οι υλικές καταστροφές και ζημιές από τον πόλεμο και τις περιουσίες που εγκαταλείφθηκαν ή καταστράφηκαν.

Η μικρασιατική εκστρατεία, παρά τις προσπάθειες της άρχουσας τάξης να παρουσιαστεί ως προσπάθεια πραγματοποίησης των ονείρων του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού, για τη δημιουργία «της Μεγάλης Ελλάδας των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών», στην πραγματικότητα ήταν μια υπερπόντια κατακτητική επιχείρηση, κυρίως του αγγλικού, αλλά και του γαλλικού και ιταλικού ιμπεριαλισμού, στη Μέση Ανατολή και τα πετρέλαιά της. Μια επιχείρηση, που στόχο της είχε την κατάληψη από τους ιμπεριαλιστές στρατηγικών θέσεων ενάντια στη νεαρή τότε Σοβιετική Δημοκρατία και τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα της περιοχής.

Η πολιτική των «μεγάλων δυνάμεων» τότε, και ειδικά η πολιτική της Αγγλίας, που παρουσιάζονταν σαν σύμμαχοι της Ελλάδας, είναι σε γενικές γραμμές γνωστή. Τεράστιες είναι οι ευθύνες αυτών των δυνάμεων. Πέρα όμως από τις ευθύνες των ιμπεριαλιστικών χωρών για τη Μικρασιατική Καταστροφή, για τον ξεριζωμό του μικρασιατικού ελληνισμού, εξίσου μεγάλη, πρωταρχική ευθύνη φέρουν οι δυνάμεις της ελληνικής ολιγαρχίας, που εκπροσωπούσαν τότε από τα δύο μεγάλα κόμματα, το Κόμμα των Φιλελευθέρων και το Λαϊκό. Το ένα άρχισε τον τυχοδιωκτικό πόλεμο, το δεύτερο τον συνέχισε.

Η στάση και των δύο κομμάτων της ελληνικής ολιγαρχίας, στα πολεμικά γεγονότα του 1919 - 1922, είχε ως κύρια αιτία τη στενή σύνδεση των οικονομικών συμφερόντων της ντόπιας ολιγαρχίας με τα συμφέροντα των ξένων ιμπεριαλιστών. Βασικό δίδαγμα αποτελεί το γεγονός ότι αυτή η σύνδεση όχι μόνο δεν εξυπηρέτησε ποτέ, ούτε εξυπηρετεί σήμερα τα συμφέροντα της χώρας και του λαού, αλλά αντίθετα θέτει σε σοβαρούς κινδύνους τα λαϊκά συμφέροντα, την ανεξαρτησία και εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας, τις ελευθερίες και τα δικαιώματα του λαού.

Η Μικρασιατική Καταστροφή έδειξε, επίσης, με τον πιο τραγικό τρόπο, τα ολέθρια αποτελέσματα από τη συμμετοχή της Ελλάδας στους πολεμικούς συνασπισμούς και τις πολεμικές περιπέτειες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Και το δίδαγμα αυτό αποκτάει ιδιαίτερη σημασία σήμερα, εξαιτίας των πολεμικών τυχοδιωκτισμών, των προβλημάτων και των επεμβάσεων στα Βαλκάνια, στην Αν. Ευρώπη, στη Μ. Ανατολή, στο Αιγαίο και την Κύπρο.

Οι ιμπεριαλιστές με βάση τις δικές τους ανάγκες, τα δικά τους συμφέροντα, υποδαυλίζουν τα εθνικιστικά μίση, ενισχύουν και ενθαρρύνουν τις προσπάθειες παρέμβασης των πιο αντιδραστικών δυνάμεων, υποδαυλίζουν ένοπλες συγκρούσεις ανάμεσα στις διάφορες εθνότητες και μειονότητες, βάζοντας σε κίνδυνο έτσι την ειρήνη στα Βαλκάνια, ευρύτερα στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Οι ιμπεριαλιστές για τα συμφέροντά τους υποδαυλίζουν εθνικιστικά μίση και ένοπλες συγκρούσεις (φωτ: Τούρκοι αιχμάλωτοι)

... δολοφονούν με τους πολέμους, διαμελίζουν χώρες, προκειμένου να επιβάλουν την εκμεταλλευτική δράση των μονοπωλίων (φωτ: Έλληνες αιχμάλωτοι)

Η μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή έδειξε, όπως και άλλες περιπέτειες αργότερα, απ' αυτές που γνώρισε ο πολύπαθος τόπος μας, ότι οι ιμπεριαλιστές, αυτοί οι ονομαζόμενοι «σύμμαχοι» και «φίλοι» της Ελλάδας, αποτελούν τους πλέον άσπονδους εχθρούς μας, τον πραγματικό κίνδυνο, μαζί με αυτούς που έχουν ταχθεί δουλικά να τους υπηρετούν, αποκομίζοντας και οι ίδιοι τα κέρδη τους στο «μεγάλο φαγοπότι» του καπιταλιστικού συστήματος που έχει στηθεί, περισσότερο από έναν αιώνα τώρα, πάνω στις πλάτες του Έλληνα εργάτη, αγρότη, επαγγελματία, των νέων και των γυναικών. Η σύντομη αυτή αναφορά, σε ένα από τα πιο τραγικά γεγονότα της σύγχρονης Ιστορίας της Ελλάδας, έχει σαν σκοπό να αντλούμε ως λαός τα αναγκαία διδάγματα, τόσο απαραίτητα στους σημερινούς δύσκολους καιρούς και τόσο πολύτιμα για το παρόν και το μέλλον.

Πρόσφυγες της Σμύρνης

Η απόβαση

Στις 2 Μάη (15 με το νέο ημερολόγιο) 1919, ελληνικά στρατεύματα αποβιβάστηκαν στη Σμύρνη ύστερα από απόφαση του Ανωτάτου Συμμαχικού Συμβουλίου του Συνεδρίου των Παρισίων. Στο διάγγελμά του προς το λαό της Σμύρνης - διαβάστηκε την προηγούμενη μέρα στους κατοίκους της πόλης - ο Βενιζέλος έλεγε: «Το πλήρωμα του χρόνου ήλθεν. Η Ελλάς εκλήθη υπό του Συνεδρίου της Ειρήνης να καταλάβη την Σμύρνην ίνα ασφαλίση την τάξιν. Οι ομογενείς εννοούσιν ότι η απόφασις αυτή ελήφθη διότι εν τη συνειδήσει των διευθυνόντων το Συνέδριο είναι αποφασισμένη η ένωσις της Σμύρνης μετά της Ελλάδος». Το μήνυμα αυτό, όμως, αποκρύπτει πλήρως την αλήθεια για τις αιτίες και τις βαθύτερες προθέσεις σχεδιασμού και υλοποίησης της Εκστρατείας.

Ετσι στις 2 Μάη τα ελληνικά στρατεύματα αποβιβάστηκαν στο λιμάνι της Σμύρνης. Η εκστρατεία είχε ξεκινήσει. Το τραγικό της τέλους, όμως, ήταν προδιαγεγραμμένο.

Για να δούμε, όμως, πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο, πρέπει πρώτα να εξετάσουμε δύο παράγοντες: Πρώτον, ποια είναι η θέση της Ελλάδας, εκείνη την περίοδο, στο διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα και, δεύτερον, ποιες διεθνείς συνθήκες επικρατούσαν και ποια σχέδια υπήρχαν για την περιοχή της Εγγύς Ανατολής.

Στις 2 Μάη (15 με το νέο ημερολόγιο) 1919, ελληνικά στρατεύματα αποβιβάστηκαν στη Σμύρνη ύστερα από απόφαση του Ανωτάτου Συμμαχικού Συμβουλίου του Συνεδρίου των Παρισίων (φωτο:Στρατιωτικό τμήμα στην Προύσσα)

Η αστική τάξη της Ελλάδας ήθελε την περίοδο εκείνη να διευρύνει την εσωτερική αγορά με νέα εδάφη. Και προσέβλεπε σε τέτοια εδάφη, όπου κατοικούσε και δρούσε ελληνικό στοιχείο. Τέτοια ήταν τα παράλια της Μικράς Ασίας και η τότε Ανατολική Θράκη.

Αλλά αυτή η επιδίωξη χωρίς τους τότε ιμπεριαλιστές συμμάχους της, νικητές στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν μπορούσε να ευοδωθεί. Ήδη, η αστική τάξη ήταν αντιδραστική. Προσδοκούσε, λοιπόν, προσάρτηση εδαφών. Και αυτό συνδυαζόταν με τις επιδιώξεις ιμπεριαλιστικού μοιράσματος ολόκληρης της περιοχής από τα Βαλκάνια έως την Εγγύς Ανατολή, σε περίοδο αποσύνθεσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που επιπλέον ήταν σύμμαχος των ηττημένων στον πόλεμο ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Ενα χρόνο νωρίτερα από τη Μικρασιατική Εκστρατεία, το 1918, έχει τελειώσει ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, που έγινε για το ξαναμοίρασμα των αποικιών. Ο καπιταλισμός έχει μπει στο ανώτερο στάδιό του, τον ιμπεριαλισμό και τα αποτελέσματα του πολέμου διαμορφώνουν την εξής κατάσταση: Η νίκη της Οχτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης στη Ρωσία και η προσπάθεια οικοδόμησης του πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο έχει άμεση επίδραση στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και ανοίγει το δρόμο της κατάρρευσης του αποικιακού συστήματος. Τέτοια κινήματα ξεσπούν σε Ασία, Εγγύς και Μέση Ανατολή. Τα περιθώρια επέκτασης της ιμπεριαλιστικής δράσης στενεύουν, με αποτέλεσμα οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις να οξύνονται ακόμη παραπέρα.

Οι νικήτριες του πολέμου, δυνάμεις της Αντάντ, ετοιμάζονται για νέο μοίρασμα του κόσμου, ενώ η Οθωμανική Αυτοκρατορία - παραπαίουσα πια και ηττημένη στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο - στέκει εμπόδιο στα σχέδιά τους για δύο κυρίως λόγους: Τα πετρέλαια και τα γεωστρατηγικής σημασίας εδάφη για τη δράση των μονοπωλίων.

Η επιδίωξή τους για τη διάλυση της Αυτοκρατορίας, πλέον, είναι σαφής και γίνεται πράξη, όταν, τον Οκτώβρη του 1918, την αναγκάζουν να υπογράψει τη Συνθήκη του Μούδρου, που οδηγεί στο διαμελισμό της Αυτοκρατορίας. Η κυβέρνηση Βενιζέλου - ως εκφραστής των συμφερόντων της άρχουσας τάξης στη χώρα - βλέπει το ιδανικό περιβάλλον για να υλοποιήσει την επιδίωξη προσάρτησης νέων εδαφών και αύξησης των ορίων της δικής της αγοράς. «Μεγάλη Ιδέα» την ονόμασαν. Στο πλαίσιο του μοιράσματος μεταξύ των νικητριών ιμπεριαλιστικών κρατών και με την αξιοποίηση της συμμετοχής της στον πόλεμο στο πλευρό τους, νόμισε (σ.σ.: η ελληνική άρχουσα τάξη) ότι θα της εξασφάλιζαν εδάφη με το πρόσχημα της ύπαρξης σ' αυτά ελληνικών πληθυσμών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το Γενάρη του 1919, άρχισε στο Παρίσι η Συνδιάσκεψη της Ειρήνης, με πρωταγωνιστές τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, την Αγγλία και την Ιταλία. Εκείνη την περίοδο, η κυβέρνηση δίνει τη χώρα όλο και πιο στενά με τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, στέλνοντας στη Σοβιετική Ρωσία εκστρατευτικό σώμα. Ο Βενιζέλος πηγαίνει ο ίδιος στο Παρίσι για να διεκδικήσει και διπλωματικά την υλοποίηση της «Μεγάλης Ιδέας». Οι ιμπεριαλιστές ήθελαν ένα κράτος - χωροφύλακα στην περιοχή και στην κυβέρνηση του Βενιζέλου, με το αίτημα αποστολής ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων στη Σμύρνη, βρίσκουν αυτό που ήθελαν.

«Τον Απρίλη του 1919, το Ανώτατο Συμβούλιο που είχε συγκροτηθεί από τους αρχηγούς της Αγγλίας, των ΗΠΑ, της Γαλλίας και της Ιταλίας μετά τη συνδιάσκεψη για την ειρήνη, ικανοποίησε το αίτημα του Βενιζέλου για την κατάληψη της Σμύρνης από τον ελληνικό στρατό. Έτσι στις 15 Μάη 1919 άρχισε η απόβαση ελληνικού στρατού στη Σμύρνη... Στην πραγματικότητα, άρχισε μια τυχοδιωκτική εκστρατεία για την προώθηση των κατακτητικών επιδιώξεων του αγγλογαλλικού ιμπεριαλισμού».

Ελληνες αξιωματικοί με λάφουρα πυροβόλα όπλα

Η θέση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων

Ενας απ' τους μεγαλύτερους μύθους, όσον αφορά τη Μικρασιατική Εκστρατεία, είναι πως ενώ αρχικά οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στήριζαν τη χώρα στις επεκτατικές της επιδιώξεις, στη συνέχεια αναίρεσαν αυτή τη στήριξη με αποτέλεσμα - και με αυτό τον τρόπο - να οδηγηθούμε στην Καταστροφή. Στην πραγματικότητα, όμως, κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Αντιθέτως, πρόκειται, μάλλον, για μια σειρά συγκυριών, που σύντομα είχαν την κατάληξη με την οποία γράφτηκε η Ιστορία.

«Σε γενικές γραμμές, η στάση των τότε ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της εποχής εκείνης είχε ως εξής:

Οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν αντίθετες με τις ελληνικές διεκδικήσεις στη Μικρά Ασία, δεδομένου ότι στη σύγκρουσή τους με τους Αγγλογάλλους για τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών της περιοχής είχαν συμφέρον να μη διαλυθεί η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Τη θέση τους αυτή την είχαν εκφράσει απερίφραστα με το γνωστό διάγγελμα των "14 σημείων" του Προέδρου Ουίλσον, όπου στο 12ο σημείο εκφραζόταν ρητή και κατηγορηματική άρνηση στο ενδεχόμενο διαμελισμού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Στρατιώτες αιχμάλωτοι

Η Ιταλία, που κατείχε τα Δωδεκάνησα, είχε σαφείς βλέψεις στην περιοχή της Μικράς Ασίας, ανταγωνιζόταν ευθέως την Ελλάδα και το Μάρτη του 1919 δε δίστασε να κάνει απόβαση στην Αττάλεια, σχεδιάζοντας να επεκτείνει ακόμη περισσότερο τις κτήσεις της. Την κατάσταση περιέπλεκε περισσότερο το γεγονός ότι η Γαλλία και η Μεγάλη Βρετανία είχαν υποσχεθεί την παραχώρηση των μικρασιατικών παράλιων εδαφών στην Ιταλία.

Πώς, όμως, φτάσαμε να ληφθεί απόφαση υπέρ της ελληνικής στρατιωτικής απόβασης στη Σμύρνη; Χωρίς αμφιβολία, επρόκειτο για πρόσκαιρο υπολογισμό συμφερόντων, που έκαναν στη δοσμένη ιστορική στιγμή οι ισχυροί της εποχής».

Σε όλα αυτά, πρέπει να συνυπολογιστεί και η ανικανότητα της Τουρκίας, του Σουλτάνου να επιβάλει τάξη στο εσωτερικό της χώρας και να καθυποτάξει το εθνικό αστικό επαναστατικό κίνημα. Το γεγονός αυτό υποχρέωσε τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να αναζητήσουν έναν ξένο αστυνόμο που θα έφερνε σε πέρας αυτή τη δουλειά, ούτως ώστε αυτές να μοιράσουν με την ησυχία τους την Εγγύς Ανατολή και ιδιαίτερα να κανονίσουν ποιος θα κυριαρχούσε στα πετρέλαια της Μοσούλης και της Μεσοποταμίας.

Και ο αστυνόμος αυτός βρέθηκε στο πρόσωπο της αστικής τάξης της Ελλάδας και της κυβέρνησής της. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο ίδιος ο Λόιντ Τζορτζ - πρωθυπουργός της Βρετανίας εκείνη την περίοδο - έλεγε: «Οι Έλληνες... θα γίνουν οι πρώτοι φύλακες της μεγάλης οδού ήτις εξασφαλίζει την ενότητα της Συμπολιτείας».

Η συμμαχική εντολή αξιοποιεί την κατακτητική πολιτική της βενιζελικής κυβέρνησης για όφελος των ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων: Έλεγχος της Μέσης και Εγγύς Ανατολής, διαμελισμός της οθωμανικής αυτοκρατορίας, κατάπνιξη του τουρκικού εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, δημιουργία στρατιωτικού προγεφυρώματος ενάντια στο νεαρό κράτος της σοβιετικής Ρωσίας.

Ξεκινώντας, λοιπόν, η Μικρασιατική Εκστρατεία στις 15 Μάη 1919, όλο το παραπάνω πλέγμα ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και οικονομικών διεκδικήσεων των Μεγάλων Δυνάμεων στην περιοχή της Εγγύς Ανατολής καθόριζε με τον πλέον προφανή τρόπο το μέγεθος της τυχοδιωκτικής εκστρατείας.

Ο ρόλος του ΣΕΚΕ

Η «αντιπατριωτική» στάση και δράση του κόμματος της εργατικής τάξης, του ΚΚΕ, τότε ΣΕΚΕ, στη διάρκεια της Μικρασιατικής Εκστρατείας, αποτελεί μια συχνή «καραμέλα» στα χείλη των αναλυτών - πολιτικών, στρατιωτικών και ιστορικών - της άρχουσας τάξης. Επειδή ακριβώς ήταν διεθνιστική και προάσπιζε τα λαϊκά συμφέροντα. Ετσι, η Ιστορία δείχνει πως το ΣΕΚΕ είχε την πλέον συνεπή πατριωτική στάση προς όφελος των εργαζομένων, των φαντάρων και των πλατιών λαϊκών μαζών της περιόδου.

Το ΣΕΚΕ από το πρώτο ιδρυτικό συνέδριό του (1918) υποστήριξε την έναρξη διαπραγματεύσεων για την επίτευξη ειρήνης χωρίς προσαρτήσεις και αποζημιώσεις και την εφαρμογή της αρχής της αυτοδιάθεσης. Το πρόγραμμα αυτό, βέβαια, ερχόταν σε αντίθεση με την πολιτική πραγμάτωση της «Μεγάλης Ιδέας» από τον Βενιζέλο. Συγκεκριμένα, για την περιοχή της Σμύρνης δεν έκανε λόγο - γιατί δε διέθεταν εκεί οι Έλληνες την απόλυτη πλειοψηφία, ώστε οι ίδιοι να αποφασίσουν για την τύχη τους - ενώ, παράλληλα, απέκλειε το διαμελισμό της Τουρκίας. Ήταν δηλαδή και στάση αντιιμπεριαλιστική. Κάτι τέτοιο - όπως ήταν φυσικό - ήταν αντίθετο με την αντιδραστική πολιτική της αστικής τάξης και της κυβέρνησης Βενιζέλου και το ΣΕΚΕ γρήγορα θα γίνει στόχος των καταπιεστικών και ανελεύθερων μέτρων.

Ετσι, λίγες μέρες πριν την είσοδο των ελληνικών στρατευμάτων στη Σμύρνη, την Πρωτομαγιά του 1919, η κυβέρνηση έφτασε στο σημείο να εμποδίσει «αυθαιρέτως» το ΣΕΚΕ «να εορτάση εις την έδραν του (Αθήνα) την 1ην Μαΐου, να οργανώση παρέλασιν διά της πόλεως... ακόμη να συνέλθη και εις αυτά τα γραφεία του, τα οποία απεκλείσθησαν διά μυδραλιοβόλων» - όπως αναφέρει σε σχετική ανακοίνωσή του.

Το ΣΕΚΕ εναντιώνεται από την αρχή στην ενέργεια αυτή, καταγγέλλοντας την εκστρατεία σαν τυχοδιωκτική. Και όταν αργότερα (3.8.1924), με την ευκαιρία της συμπλήρωσης δέκα χρόνων από την κήρυξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, θα απευθύνει маниφέστο προς τον εργαζόμενο ελληνικό λαό, θα υπογραμμίσει με υπευθυνότητα και σοβαρότητα ότι το ΣΕΚΕ ήταν «το μόνο κόμμα που καταδίκασε τον πόλεμο της Μικρασίας και αγωνίστηκε για να τελειώσει μια ώρα αρχύτερα», αφηφώντας φυλακίσεις, καταδίκες, εξορίες, θα τονίσει για άλλη μια φορά πως «στη Μικρασία πολεμήσαμε όχι για το ξεσκλάβωμα δούλων αδερφών, αλλά σαν μισθοφόροι χωροφύλακες για τα συμφέροντα του αγγλικού ιμπεριαλισμού, που ενδιαφερόταν για τα Στενά και τα πετρέλαια της Μοσούλης». Ποιος αμφισβητεί σήμερα αυτή την αλήθεια για το χαρακτήρα και το σκοπό του μικρασιατικού πολέμου; Με αυτήν του την τοποθέτηση το ΣΕΚΕ πρόσφερε, πραγματικά, μια ιστορική υπηρεσία στο λαϊκό κίνημα, γιατί κατάφερε να απαγκιστρώσει σημαντικό μέρος του πληθυσμού από την κυρίαρχη ιδεολογία.

Η Μικρασιατική Καταστροφή έδειξε με τραγικό τρόπο, τα ολέθρια αποτελέσματα από τη συμμετοχή της Ελλάδας στους πολεμικούς συνασπισμούς και πολεμικές περιπέτειες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Το δίδαγμα αυτό αποκτάει ιδιαίτερη σημασία σήμερα

Η μικρασιατική εκστρατεία στην πραγματικότητα ήταν μια υπερπόντια κατακτητική επιχείρηση, κυρίως του αγγλικού, αλλά και του γαλλικού και ιταλικού ιμπεριαλισμού, στη Μέση Ανατολή και τα πετρέλαιά της

Μέσα από την αρθρογραφία του «Ριζοσπάστη», τις αντιπολεμικές προκηρύξεις και τη γενικότερη δράση του, θα καταδείξει τις ευθύνες της ελληνικής ολιγαρχίας και των κομμάτων της, τη φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική και δράση τους, θα επισημάνει τον επικίνδυνο αποπροσανατολισμό του λαού που επιχειρείται με τη «Μεγάλη Ιδέα».

Η Συνθήκη των Σεβρών

Στις 28/7 (10/8 με το νέο ημερολόγιο) 1920, υπογράφεται η Συνθήκη των Σεβρών. Όπως ήταν φυσικό, η αστική τάξη στη χώρα πανηγυρίζει για την Ελλάδα «των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών».

Ο Βενιζέλος τηλεγραφεί ότι είναι «ευτυχής και υπερήφανος».

Αυτό το κλίμα ευφορίας θα αναχαιτίσει μόνο το ΣΕΚΕ (Κ) - η προσθήκη (Κ) «Κομμουνιστικό» μπήκε τον Απρίλη του 1920.

Με προκήρυξή του προς τους εργάτες και τους χωρικούς της Ελλάδας θα προβλέψει, από το Σεπτέμβριο του 1920, τις μελλοντικές αρνητικές για το λαό μας συνέπειες της συνθήκης: «Έχει συμφέρον (η κυβερνώσα αστική τάξις) να εξαπατήσει και πάλιν τας εργαζομένας τάξεις της χώρας, με το πρόσχημα μιας δήθεν οριστικής ειρήνης, με το επιχείρημα του "διπλασιασμού της πατρίδος" και της απελευθέρωσης των "υποδούλων αδερφών"... Έχει τέλος συμφέρον (να εξαπατήσει) διά να αποτρέψη την προσοχήν του λαού από την αθλιότητα που τον μαστίζει και να απομακρύνη την σκέψιν του από τους νέους πολέμους που παρασκευάζει... Το Κόμμα μας έχει την υποχρέωσιν να αποκαλύψη... ότι ο πόλεμος δεν ετελείωσεν. Απλώς διά της ειρήνης ταύτης ετέθησαν οι βάσεις των πολέμων της αύριον». Συνεχίζοντας, το ΣΕΚΕ (Κ) διαβλέπει ότι το «μεγάλωμά της (της Ελλάδας), διά το οποίον πανηγυρίζουν (οι αστοί), είναι η επέκτασις των ορίων της εκμεταλλεύσεως των... Η ελευθερία την οποίαν καυχώνται ότι πραγματοποιεί η ειρήνη είναι πραγματικώς η πολιτική και οικονομική υποδούλωσις της χώρας μας εις τας μεγάλας κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις της Δύσεως... αι οποίαι (δυνάμεις) την εμεγάλωσαν (την Ελλάδα) διά να την χρησιμοποιήσουν στρατιωτικώς όπου τα συμφέροντά των κινδυνεύουν». Και καταλήγει στην προκήρυξή του το κόμμα των εργαζομένων: «Κάτω η επιστράτευσις και κάθε άλλος εκβιασμός του λαού διά νέους πολέμους. Ζήτω η ειρήνη μεταξύ όλων των λαών της Ανατολής και όλου του κόσμου».

Στο μικρασιατικό μέτωπο, ωστόσο, έχει συγκροτηθεί Κεντρική Εκτελεστική Επιτροπή των κομμουνιστών στρατιωτών με την καθοδήγηση του ΣΕΚΕ (Κ). Στόχος της να διαφωτίζει τους στρατιώτες του μετώπου, να απαντά στις όποιες πράξεις, ανοχές ή και σκόπιμες παραλείψεις της στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας. Σε κείμενό της (δημοσιευμένο στην εφημερίδα «Εργατικός Αγών», 20/9/1920) αναδειχνει τους στόχους και τις σκοπιμότητες της τυχολογικής Μικρασιατικής Εκστρατείας.

Εξάλλου, το ΣΕΚΕ (Κ) σε προκήρυξή του προς τους στρατιώτες, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, καλεί τους επιστρατευμένους να υπερψηφίσουν τους σοσιαλιστές υποψήφιους και να καταψηφίσουν τόσο το Κόμμα των Φιλελευθέρων, όσο και την «Ενωμένη Αντιπολίτευση», γιατί οι εκπρόσωποί τους είναι εκείνοι «που τους έστειλαν στο μέτωπο να σκοτωθούν», που θέλουν την ψήφο τους για να μπορέσουν, κρατώντας στα χέρια τους την εξουσία, να εξακολουθήσουν τους πολέμους, που τους κρατούν οκτώ τώρα χρόνια διαρκώς επιστρατευμένους και τους σέρνουν από μέτωπο σε μέτωπο.

Στο μεταξύ, μέσα στο Σεπτέμβριο του 1920, στο έκτακτο Συνέδριό του το κόμμα της εργατικής τάξης θα ψηφίσει το προεκλογικό του πρόγραμμα, στο οποίο, ανάμεσα στα άλλα, καθορίζονται: «Καταπολέμησις με κάθε μέσον κάθε νέου πολέμου εις το μέλλον και κάθε νέας επιστρατεύσεως, καθώς και κάθε άλλης προσπάθειας προς συμμετοχήν της Ελλάδος στις συμμαχίας και επιχειρήσεις των ιμπεριαλιστών της Ευρώπης. Αμεσος γενική αποστράτευσις».

Επίσης, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, ζητά την υπερψήφιση των υποψηφίων του, για να ακουστεί και μέσα στη Βουλή η πραγματική αντιπολεμική φωνή των Ελλήνων σοσιαλιστών. Η προεκλογική του, μάλιστα, συγκέντρωση τον Οκτώβριο στην Αθήνα θα μεταβληθεί σε μεγάλη διαδήλωση πενήντα χιλιάδων περίπου ατόμων με κυρίαρχο σύνθημα «Κάτω ο πόλεμος».

Το ΣΕΚΕ από το ιδρυτικό συνέδριό του (1918) υποστήριξε διαπραγματεύσεις για ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και εφαρμογή της αρχής της αυτοδιάθεσης. Αυτό, ερχόταν ερχόταν σε αντίθεση με την «Μεγάλη Ιδέα» του Βενιζέλου (φωτ.: Απ' το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΕΚΕ)

Απέναντι, λοιπόν, στην τυχοδιωκτική πολιτική της άρχουσας τάξης και των κυβερνήσεων της, η πολιτική που χάραξε το ΣΕΚΕ, είχε έναν ξεκάθαρο στόχο: Το συμφέρον της πλατιάς πλειοψηφίας του ελληνικού λαού. Υπέρ της ειρηνικής διευθέτησης και υπέρ των διεθνιστικών αρχών αλληλεγγύης των λαών. Φυσικά, μια τέτοια πολιτική ενοχλούσε και ενοχλεί την άρχουσα τάξη και δεν έχασε την ευκαιρία να αναμασά τη γνωστή «καραμέλα» περί προδοτικής στάσης. Στην πραγματικότητα, βέβαια, προδοτική - τυχοδιωκτική στάση απέναντι στον ελληνικό λαό (συνεπείστατη, όμως, απέναντι στις επιδιώξεις της αστικής τάξης) ακολούθησαν τα αστικά κόμματα.

Οι εκλογές του 1920 και το 1921

Το Νοέμβριο του 1920 πραγματοποιούνται εθνικές εκλογές. Το ΣΕΚΕ (Κ) φτάνει το 13%, με περίπου 100.000 ψήφους, γεγονός που αποδεικνύει τη θετική πορεία ριζοσπαστικοποίησης μιας πλατιάς μάζας των εργαζομένων. Ταυτόχρονα, η γενικότερη διαφοροποίηση του εκλογικού σώματος εκφράζεται με τη νίκη της «Ενωμένης Αντιπολίτευσης», της αντιβενιζελικής παράταξης.

Αλλά η μεγάλη δυσαρέσκεια του λαού από τους συνεχείς πολέμους υπό την κυβέρνηση Βενιζέλου στις εκλογές του Νοέμβρη, στα 1920, έδωσε κοινοβουλευτική νίκη στην αντιβενιζελική παράταξη. «Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος επανέρχεται και οι "σύμμαχοι", με πρόσχημα την παλινόρθωση του γερμανόφιλου βασιλιά, ανακοινώνουν ότι απελευθερώνονται από τις υποσχέσεις προς την Ελλάδα, που ουσιαστικά αφορούσαν τα "οφέλη" από τη Συνθήκη των Σεβρών. Η νέα κυβέρνηση του Γούναρη αναλαμβάνει να αντιμετωπίσει δυναμικά την υπόθεση της μικρασιατικής εμπλοκής, στοχεύοντας στη συντριβή των κεμαλικών δυνάμεων. Βεβαίως, με τη Συνθήκη των Σεβρών, οι ιμπεριαλιστές "σύμμαχοι" στόχευαν στη συντριβή του κεμαλικού καθεστώτος και την υποδούλωση του τούρκικου λαού και για την υλοποίηση αυτών των επιδιώξεων ενέπλεξαν το υπό τον Βενιζέλο ελληνικό κράτος. Ο ελληνικός στρατός βρισκόταν ήδη στο έδαφος της Μικράς Ασίας».

Την Πρωτοχρονιά του 1921, το Κεντρικό Συμβούλιο των κομμουνιστών στρατιωτών του μετώπου μεταφέρει ένα διαφωτιστικό, ζωντανό και επαναστατικό μήνυμα για το νέο έτος (δημοσιεύτηκε στο «Εργατικός Αγών», 3/1/1921), όπου ανάμεσα στα άλλα αναφέρει: «Η πρώτη του 1921 δεν ακούει εδώ πάνω στο μέτωπο ούτε τα μοιρολόγια των αδικοσκοτωμένων, ούτε τους στεναγμούς των βασανισμένων, αλλά μια κραυγή μεγάλη, στεντόρεια, που βγαίνει κι από των πολεμιστάδων τα παλληκαρίσια στήθια κι από των κειτόμενων τα χτικιασμένα πνευμόνια κι από των αποθαμένων τα χλωμάκια κόκαλα: Ζήτω η επανάσταση!». Την ίδια περίοδο, στον ελλαδικό χώρο από τις αρχές του 1921, οργανώνονται διαδηλώσεις και άλλες κινητοποιήσεις με οικονομικά, πολιτικά αιτήματα και αντιπολεμικά συνθήματα. Η απάντηση της αντίδρασης - όπως ήταν αναμενόμενο - φτάνει μέχρι το σημείο να εμποδιστεί η έκδοση του «Ριζοσπάστη» για τρεις μέρες.

Το τέλος

Φτάνουμε στο 1922. Η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας είναι απελπιστική. Ο Κεμάλ, ηγέτης της τουρκικής εθνικής αστικής επανάστασης, έχει υπογράψει σύμφωνο φιλίας και συνεργασίας με τη σοβιετική Ρωσία, τις τρεις σοβιετικές Δημοκρατίες του Καυκάσου, αλλά και με τις ανταντικές χώρες Γαλλία και Ιταλία. Ακόμη και σε αυτές τις συνθήκες, όμως, το ΣΕΚΕ (Κ) έχει συγκεκριμένη και ρεαλιστική πρόταση.

Με ανακοίνωση της Κεντρικής Επιτροπής του («Ριζοσπάστης», 22/2/1922), αφού υποστηρίζει ότι «μόνον το κόμμα μας είχε το θάρρος να διακηρύξει ότι ο μικρασιατικός πόλεμος είναι καταδικασμένος από τον ελληνικό λαό και ότι η συνέχισή του πρόκειται να αποβή εις καταστροφήν ολοκλήρου της χώρας», προτείνει: «Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος από την κρίση παρά μόνον η κατάπαυσις του πολέμου και η άμεσος ειρήνη, καθώς και η διάλυσις της εθνοσυνελεύσεως, η οποία διά της στάσεώς της απεδείχθη αντίθετος προς την εντολήν την οποίαν έλαβεν».

«Μέσα σε αυτή την πρόταση του κόμματος της εργατικής τάξης συμπυκνώνεται η δυνατότητα υπέρβασης των αδιεξόδων, τα οποία δημιούργησαν με την πολιτική τους τόσο το κόμμα του Βενιζέλου όσο και τα βασιλικά κόμματα». Φυσικά, η πρόταση απορρίπτεται από τα κόμματα της αστικής τάξης. Η κυβέρνηση Γούναρη (αντιβενιζελικοί), έχοντας προ πολλού αθετήσει τις προεκλογικές της υποσχέσεις για παύση του πολέμου, συνεχίζει με αμείωτη ένταση τις πολεμικές επιχειρήσεις. Αποδεικνύουν ότι τα αστικά πολιτικά κόμματα έχουν μόνο ένα στόχο: Την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης και με αυτή την πυξίδα λειτουργούν.

Και σε τούτο πρέπει να προστεθεί η ταξική φορολογική πολιτική των βενιζελικών και αντιβενιζελικών κυβερνήσεων σε όλο το διάστημα του πολέμου, που φτάνει σε σημείο εξοργιστικό: Μένουν τελείως αφορολόγητα τα πολεμικά κέρδη εφοπλιστών, μεγαλεμπόρων και βιομηχάνων. «Τα διαδιδόμενα και καταλλήλως γραφόμενα εις όλας τας αστικές εφημερίδας περί δήθεν φορολογίας του κεφαλαίου, δηλαδή των ανωνύμων εταιριών, τραπεζών, εφοπλιστών κτλ. είναι ψεύδη, ασύστολα», σημειώνει το ΣΕΚΕ (Κ).

Η τρομοκρατία όλη αυτή την περίοδο διογκώνεται. Η νέα κυβέρνηση Πρωτοπαπαδάκη εξαπολύει τρομοκρατία με συλλήψεις, καταδίκες και φυλακίσεις. Τα μέτρα θα ξεπεράσουν κάθε προηγούμενο σε μαζικότητα και βιαιότητα. Στις αρχές του Ιούλη κλείνεται στις φυλακές Συγγρού ο διευθυντής του «Ριζοσπάστη» Γ. Πετσόπουλος. Τέσσερις μέρες αργότερα συλλαμβάνονται τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΕΚΕ (Κ) και της Διοίκησης της ΓΣΕΕ για αντιπολεμική δράση. Στο μέτωπο η τρομοκρατία, επίσης, διογκώνεται. Συλλαμβάνονται στρατιώτες για την αντιπολεμική τους δράση. Είναι μέλη και οπαδοί της Κεντρικής Επιτροπής κομμουνιστών στρατιωτών του μετώπου. Είκοσι δύο στρατιώτες κλείνονται στις φυλακές της Σμύρνης, με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας». Επιτρεπε να προετοιμαστεί ένα «άλλοθι» για την κατάρρευση του μετώπου.

Το μέτωπο δεν άργησε να καταρρεύσει. Στις 13 Αυγούστου 1922, αρχίζει η αντεπίθεση του Κεμάλ. Δύο εβδομάδες αργότερα, στις 27 Αυγούστου, οι Τούρκοι μπαίνουν στη Σμύρνη. Τα όσα επακολουθούν, οι συνέπειες αυτής της καταστροφής, ταλάνιζαν τη χώρα για δεκαετίες αργότερα.

Χρήσιμα συμπεράσματα

Η συγκεκριμένη τραγική ιστορική περίοδος αποτελεί και πηγή για την άντληση χρήσιμων συμπερασμάτων για το λαϊκό κίνημα και την πάλη του στις σύγχρονες συνθήκες. Ας μην ξεχνάμε ότι και σήμερα η ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων ανάβει φωτιές πολέμου στην περιοχή της Ευρασίας, ενώ η άρχουσα τάξη της Ελλάδας δεμένη στο άρμα του ιμπεριαλισμού (δεν μπορεί βεβαίως να κάνει διαφοροτικά), όπως και τότε, συμμετέχει ενεργά στην ιμπεριαλιστική δράση.

Ενα πρώτο βασικό συμπέρασμα, που βγαίνει αβίαστα από τη μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή, είναι ότι τα ιμπεριαλιστικά κράτη μπροστά στα συμφέροντά τους γίνονται αδίστακτα απέναντι στους λαούς, σφάζουν, δολοφονούν, με τους πολέμους που εξαπολύουν, διαμελίζουν χώρες, καλλιεργούν τον εθνικισμό και το σοβινισμό, προκειμένου να επιβάλουν τον κοσμοπολιτισμό του κεφαλαίου, τη διεθνική εκμεταλλευτική δράση των μονοπωλίων. Μέσα από τα γεγονότα της μικρασιατικής εκστρατείας και καταστροφής, φωτίζεται και η σύγχρονη πραγματικότητα, που διαμορφώνει η ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων στα Βαλκάνια, στην Εγγύς και στη Μέση Ανατολή, γενικότερα στο γεωγραφικό χώρο της «Ευρασίας». Πόλεμος στα Βαλκάνια, διαμελισμοί κρατών, εθνικιστικές αντιθέσεις. Πόλεμος στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στη Μέση Ανατολή, σχέδια για τη Μεγάλη Μέση Ανατολή από το ΝΑΤΟ, που σημαίνουν επεμβάσεις στον αραβικό κόσμο, αλλά και στη Βόρεια Αφρική κλπ. Οι λόγοι, οι ίδιοι. Τα πετρέλαια και οι δρόμοι μεταφοράς τους, αλλά πάνω απ' όλα τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των ηγετικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, σε βάρος των ανταγωνιστών τους σήμερα και ιδιαίτερα στην περιοχή της Ασίας (ενάντια σε Ρωσία, Ινδία, Κίνα). Τότε ενδιαφέρονταν για το μοίρασμα στην περιοχή των αποικιών της ηττημένης στον Α? Παγκόσμιο Πόλεμο Γερμανίας, αλλά και τον αποκλεισμό της Σοβιετικής Ρωσίας, το «πνίξιμο» του πρώτου στον κόσμο εργατικού κράτους. Σήμερα, επίσης, επιδιώκουν να ανακόψουν κάθε αντίσταση κρατών και λαών στα σχέδια της ολοκληρωτικής επιβολής των συμφερόντων τους στην περιοχή. Και σήμερα όπως και τότε, η περιοχή μας είναι πεδίο όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, με απρόβλεπτες συνέπειες, ή μάλλον με καταστρεπτικές, αν δεν πάρουν οι λαοί τις τύχες τους στα χέρια τους.

Ενα δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι τα πολιτικά κόμματα της άρχουσας τάξης, μπορεί να φαίνεται ότι αντιπολιτεύονται μεταξύ τους, εκμεταλλευόμενα τα προβλήματα και τις ανάγκες του λαού, εξαπατώντας τον ακόμη και με την κάλπικη προβολή λύσεων προς όφελός του, αλλά πάντα ασκούν την ίδια ακριβώς πολιτική για την πραγματοποίηση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης. Τότε η αντιβενιζελική παράταξη, με το σύνθημα να σταματήσει ο πόλεμος, αντικατέστησε με τη λαϊκή ψήφο την κυβέρνηση Βενιζέλου. Αλλά ο πόλεμος συνεχίστηκε, γιατί αυτό ήθελε η άρχουσα τάξη. Να διεκδικήσει μερίδιο σ' έναν κατακτητικό άδικο ιμπεριαλιστικό πόλεμο από κοινού με τους συμμάχους της. Σήμερα συμμετέχει η άρχουσα τάξη στην ιμπεριαλιστική δράση στα Βαλκάνια, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, συμμετείχε στον Πόλεμο του Κόλπου το 1990, με κυβερνήσεις τόσο του ΠΑΣΟΚ, όσο και της ΝΔ. Και, βεβαίως, και τα δύο κόμματα της άρχουσας τάξης ανταγωνίζονται ποιο από τα δύο μπορεί να εφαρμόσει την ευρωατλαντική πολιτική. Επίσης, και σήμερα υπάρχει και δρα ελληνικός στρατός έξω από τα σύνορα (Βοσνία, ΠΓΔΜ, Αφγανιστάν). Με βάση και την εμπειρία της μικρασιατικής καταστροφής, η εργατική τάξη της Ελλάδας, ο λαός της μόνο δεινά μπορούν να περιμένουν από τη συμμετοχή στην ιμπεριαλιστική δράση και τη λεγόμενη «αντιτρομοκρατική εκστρατεία» των αστικών κυβερνήσεων ή, όπως καμουφλάρισαν το πολεμικό δόγμα, «για την εγκαθίδρυση δημοκρατίας σε κράτη με αυταρχικά καθεστώτα». Λες και τους αναγόρευσε κανένας σε παγκόσμιους «προστάτες». Και καταστρατηγούν με τα όπλα το δικαίωμα κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος για την τύχη του. Αλλά, είπαμε, πάνω απ' όλα τα μονοπωλιακά συμφέροντα, που απαιτούν ιμπεριαλιστική δημοκρατία, δηλαδή δικτατορία του κεφαλαίου.

Τέλος, και τότε, το ΚΚΕ εκτιμούσε και προέβλεπε ότι, μέσα από την τυχοδιωκτική μικρασιατική εκστρατεία, έρχεται η καταστροφή και επιβεβαιώθηκε. Με την πολιτική και τη δράση του, με όλες του τις δυνάμεις, επιδίωκε τη ματαίωση του μικρασιατικού πολέμου. Αναδείκνυε το γεγονός ότι η πρόσδεση των ελληνικών κυβερνήσεων στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, η συμμετοχή τους στην ιμπεριαλιστική δράση υπηρετεί τα συμφέροντα των μονοπωλίων και του κεφαλαίου. Η συνεπής πολιτική αρχών απέναντι στην εργατική τάξη, όλο το λαό, συνέδεε σωστά την υπόθεση του πολέμου με την αστική εξουσία και τον ιμπεριαλισμό, ενώ πρότεινε διευθέτηση του μικρασιατικού ζητήματος έξω από τα πλαίσια των ιμπεριαλιστικών συμφωνιών (Βερσαλιές, Λοζάνη, Σέβρες) και μεταξύ των δύο χωρών.

Στις σύγχρονες συνθήκες, το ΚΚΕ είχε έγκαιρα προειδοποιήσει για τους κινδύνους πολέμου στα Βαλκάνια, τους διαμελισμούς, αλλά και για την ευρύτερη περιοχή. Το ίδιο έκανε και μετά το χτύπημα στους «δίδυμους πύργους» στη Νέα Υόρκη (11/9/2001), προβλέποντας ότι αποτελεί αφορμή για νέους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Και σύντομα επιβεβαιώθηκε από τον πόλεμο στο Αφγανιστάν και μετέπειτα στο Ιράκ. Καταδίκασε τη συμμετοχή των ελληνικών κυβερνήσεων και την αποστολή στρατού έξω από τα σύνορα, προβάλλοντας τη θέση ότι κάθε λαός έχει δικαίωμα επιλογής σε ποιο κοινωνικό σύστημα θέλει να ζήσει και να καθορίζει ο ίδιος τις τύχες του, χωρίς ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Και είναι το κόμμα μας, το μόνο κόμμα που διεξάγει συνεπή αντιιμπεριαλιστική αντιμονοπωλιακή δράση, καλώντας το λαό να συγκροτήσει το δικό του κοινωνικοπολιτικό μέτωπο πάλης, σε συνδυασμό με την κοινή πάλη με τους άλλους λαούς για την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής πολιτικής και της εξουσίας των μονοπωλίων, για τη λαϊκή εξουσία, δηλαδή το σοσιαλισμό, ως τη μόνη λύση που μπορεί να αποτρέψει τη συμμετοχή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Αναδημοσίευση ΕΝΘΕΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ (15-16 Αυγούστου 2009)